

Knižní předloha rodinné komedie

Jo Nesbø

Doktor Proktor a vana času

JOTA®

Tento překlad byl vydán s laskavou finanční podporou NORLA.

Copyright © Jo Nesbø, 2008

Illustrations Copyright © Per Dybvig, 2008

Vydáno ve spolupráci se Salomonsson Agency

Translations © Jiří Vyorálek, 2012

© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2012, 2018

ISBN: 978-80-7565-309-3

2. kapitola

Sklep doktora Proktora

LÍZIN TATÍNEK, VELITEL, SE PROBUDIL NA POHOVCE a cítil v ústech pachut' novinového papíru a tiskařské černi.

Usnul totiž jako obvykle s novinami přes obličej a chrápal tak silně, až se závěsy na okně třásly, a poslední stránku novin — tu s předpovědí počasí — nasával každým nádechem do pusy. Podíval se na hodiny, a jakmile zjistil, že je pomalu čas jít na kutě, spokojeně vzdychl. Ze všeho nejdřív si ale dá krajíc chleba s kuřetem. Nebo radši dva krajíce. Odhodil noviny na stůl a převalil svůj velký břich přes hranu pohovky, což ho vyhouplo rovnou na nohy.

„Nazdárek,“ pozdravil, když vešel do kuchyně. Vedle kuchyňské linky stála Líza a na židli vedle ní postával Bulík, maličký soused z té podivné rodiny, která se přistěhovala do Dělové ulice na jaře. Před nimi se třepala varná konvice a prskala ze zobáčku páru.

„Hele, nejste náhodou na pití kávy trochu malí?“ zívá velitel.

„Ale co vás nemá, seňore komandante,“ odpověděl mu Bulík. „My nevaříme kávu.“

Až teď si velitel všiml, že Bulík držel vypínač, aby se konvice nevypnula a voda v ní nepřestala vřít. A že jeho

dcerka držela nad stoupající párou cosi, co připomínalo pohlednici.

„Tak co tu teda provádíte?“

„Tati, vrať se do obýváku,“ odbyla ho Líza.

„Tak to pozor, velitel jsem tady já! Chci vědět, co to tady kujete za pikle.“

„Promiňte, seňore komandante,“ oslovil ho Bulík.

„Jedná se o něco tak přísně tajného, že kdybychom vám to prozradili, věděl byste příliš mnoho. A je vám jasné, co se dělá s těmi, kteří toho vědí víc, než by měli, že ano?“

„No co?“ zeptal se velitel a dal si ruce v bok.

„Uřízne se jim jazyk, aby nemohli mluvit. A všechny prsty na pravé ruce, aby nemohli psát.“

„A co když zjistíte, že jsem levák?“ vyzvídal dál velitel.

„Tak to máte fakt smůlu. Musíme vám ušmiknout prsty i na levačce.“

„A co když umím psát s tužkou mezi prsty na nohou?“

„Ušmiknout obě nohy a šmitec, seňore komandante. Je mi líto, špionáž je jen pro otrlé povahy.“

„To teda jo,“ povzdechl si velitel.

„Všechno zlé je ale k něčemu dobré,“ povzbudil ho Bulík. „Beznohý člověk se může válet na pohovce až do Velikonoc, aniž by si musel mazat lyže, prát ponožky nebo si zavazovat tkaničky.“

„V tom máš sice pravdu,“ poznamenal velitel, „ale co když mě napadne dát si tužku do pusy? Anebo mrkat očima morseovku?“

„Seňore komandante, mrzí mě, že jste na to přišel. Teď jsme nuceni vám okamžitě uříznout hlavu.“

Velitel se smál, až se mu třásl ten jeho velký břich.

„Dost těch hloupostí, oba dva,“ vložila se do toho Líza. „Tati, běž pryč! To je rozkaz!“

Velitel kroutil hlavou a šel si po svých. Líza mezitím přestala s napařováním pohlednice. Posadili se ke kuchyňskému stolu a Líza s největší opatrností odlupovala pinzetou známku.

„Povedlo se!“ zvolala Líza. „Jak jsi věděl, že pára odlepuje známky?“

„Ále, tyhle vyšetřovací postupy zná každé malé dítě,“ prohodil Bulík. Ve skutečnosti však vypadal taky trochu překvapeně.

„Na místě, kde byla přilepená známka, je něco napsáno, ale písmenka jsou tak malá, že je nepřečtu,“ řekla Líza a přidržela pohlednici blíže u světla.

„Možná to pro tebe bude čitelnější, když jsi... ehm, menší.“

„Co s tím má moje výška jako společného?“ Bulík se na ni zadíval s nadzvednutým obočím.

Líza pokrčila rameny. „Menší lidé nosí menší oblečení a jezdí v menších autech. Tak proč ne i menší písmo?“

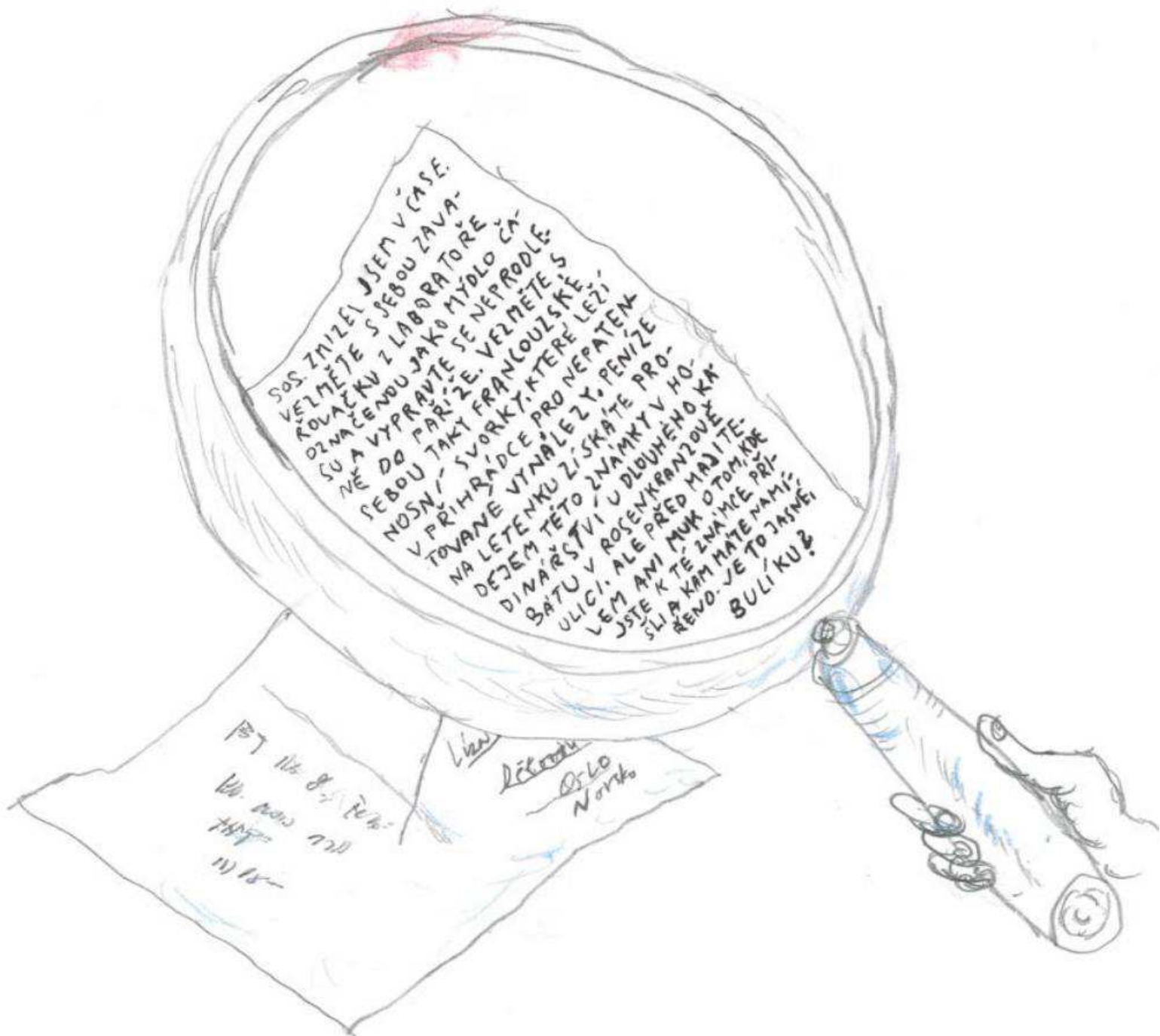
„Ukaž to,“ zamručel Bulík, sebral jí pohled a usilovně mžoural očima.

„No jistě,“ procedil mezi zuby a natáhl ruku, aniž by se na Lízu podíval. „Lupu, prosím.“

Líza přiskočila k šupletí, vytáhla mamincinu lupu a položila ji Bulíkovi do nastavené dlaně.

„Aha!“ vyrazil ze sebe Bulík, když viděl, co je tam napsáno.

A uviděl tam tohle:
„Ale jó, jasné,“ zamumlal Bulík a posunul lupu dál.

V PAŘÍŽI JEĎTE ROVNOU DO PENZIONÁTU
POMFRIT. AŽ TAM DORAZÍTE...
...DRAVÍ DOKTOR PROKTOR

„No tohle!“ vztekal se Bulík. „Co to má být? Zbytek tu chybí!“

„Je to rozpité,“ zašeptala mu přes rameno Líza se zatajeným dechem. „Víc tam toho není?“

Bulík posunul lupu o kousek níž.

PS: KLÍČ OD LABORATOŘE JSEM SCHOVAL NA MÍSTĚ, KDE BY HO NIKDO NIKDY NEHLEDAL — POD ROHOŽKU.

„Tak na co ještě čekáme?“ vykřikl Bulík.

„Na startovní výstřel!“ vykřikla Líza.

„Prásk!“ zařvali společně.

Seskočili dolů ze židlí. Líza vylovila z nejspodnějšího šuplete tatínkovu baterku a vyběhli do Dělové ulice, kde byly všechny zahrady a dřevěné domy ponořené do tmy a ticha. Když přelézali plot obklopující nejmenší domek v ulici a zahradu s největším trávníkem, pokukoval po nich zvědavě měsíc. Proletěli kolem hrušně až ke dveřím od sklepa a nadzvedli rohožku.

A jak se dalo čekat, v měsíčním světle se zaleskl klíč.

Zastrčili jej do zámku od těch starých nenatřených dveří, a když jím otočili, strašidelně to zavrzalo.

Zůstali stát na prahu a nespouštěli oči ze dveří.

„Běž první,“ zašeptala Líza.

„Klíďo píďo,“ prohlásil Bulík a polkl.

Zhluboka se nadechl, a pak ze všech sil kopl do dveří.

Panty zavrzaly, až tuhla krev v žilách, a dveře se pomalu otevřely. Zavanul chladný syrový vzduch ze sklepa. Něco

jim zatřepetal nad hlavami a zmizelo do noci. Byla to buď neobyčejně velká noční můra, nebo středně velký netopýr.

„Děs,“ vypravila ze sebe Líza.

„A hrůza,“ hlesl Bulík, rozsvítil baterku a vešel dovnitř.

Líza se rozhlédla. Dokonce i ta milovaná hrušeň teď vypadala jako pařáty čarodějnice sárající se po měsíci. Líza si přitáhla bundu blíž k tělu a spěchala za Bulíkem.

Ten už byl ale kdovíkdě a ona neviděla ani na krok.

„Bulíku,“ zašeptala, protože věděla, že když člověk mluví ve tmě moc nahlas, cítí se v tom hluku ještě osamělejší.

„Tady jsem,“ odpověděl jí Bulík šeptem. Šla za jeho hlasem a všimla si kuželu světla, který osvěcoval něco na zdi.

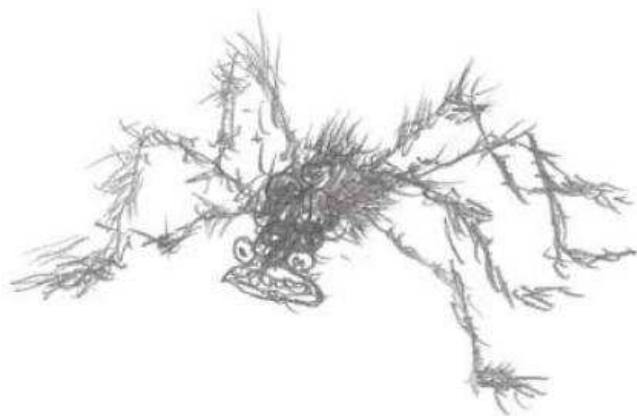
„Našels mýdlo času?“ zeptala se.

„Ne. Ale našel jsem toho největšího pavouka na severovýchodní polokouli. Má sedm nohou a v poslední době si je moc neholil. A pusou má tak velkou, že mu jdou vidět rty. Koukni na tu potvoru!“

Líza spatřila na zdi od sklepa docela obyčejného a nijak zvlášť velikého pavouka.

„Sedminohý peruánský savý pavouk. Extrémně vzácný!“ šeptal nadšeně Bulík. „Živí se tím, že loví hmyz a vysává jim mozek.“

„Mozek?“ podivila se

Líza a koukla na Bulíka. „Myslela jsem, že hmyz žádný mozek nemá.“

„Právě proto je ten sedminohý peruánský savý pavouk tak vzácný. Hmyz s mozkem už dneska skoro nikde nenajdeš.“

„A odkud tohle všechno víš?“ zajímalo Lízu.

„Četl jsem to v...“

„Nic neříkej,“ skočila mu do řeči Líza. „V knize ZVÍŘATA, JEJICHŽ EXISTENCI BYSTE SI RADĚJI NEPŘÁLI.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Bulík. „Takže jestli najdeš mýdlo času a nosní svorky, pokusím se zatím chytit tenhle vzácný pavoučí exemplář. Co ty na to?“

„Máme ale jenom jednu baterku.“

„No tak rozsviť stropní světlo!“

„Stropní svět...“ Líza obrátila oči v sloup. „Proč nás to hned nenapadlo?“

„Pak by to nebylo tak úžasně strašidelné,“ culil se Bulík a posvítíl baterkou na vypínač u dveří. Líza jím otočila a vzápětí se laboratoř doktora Proktora koupala v bílém světle.

Byly tam konvice, tlakové hrnce, kbelíky a police plné zavařovaček s nejrůznějšími prášky a chemikáliemi. Taky železné trubky, skleněné trubičky a kádinky a jiné trubkovité věci — dokonce i stará puška, jejíž hlaveň byla ucpaná hokejovým pukem. A na zdi vedle pušky visel obrázek, který měla Líza tak ráda. Mladý doktor Proktor na svém motocyklu ve Francii. V postranním vozíku naseděl nikdo jiný než překrásná Julieta Margarínová,

bruneta s dlouhými vlasy, doktorova dívka a životní láska. Usmívali se a vypadali tak šťastně, že byla Líza úplně dojatá. V předchozí pohlednici, kterou doktor Proktor z Paříže poslal a která došla už v červnu, napsal, že je jí na stopě. Kdo ví, jestli už ji mezitím nenašel.

Lízin pohled proletěl místností a zastavil se u jedné takřka prázdné zavařovačky, na jejímž dně bylo něco jahodově červeného. Nezaujal ji ten jahodově červený obsah, ale nálepka.

Vypadala asi takhle: →

Líza sundala zavařovačku z police a přešla k rezavé kovové skříni. Vysunula šuplík, na kterém bylo napsáno NEPATENTOVANÉ VYNÁLEZY, přehrabovala se v pořadačích, dokud nenarazila na písmenko F, a tam — podle očekávání — našla žlutou složku, na které byl nápis FRANCOUZSKÉ NOSNÍ SVORKY.

Otevřela složku, obrátila ji naruby a vypadly z ní dvě modré a zdánlivě naprosto obyčejné svorky. Ovšem žádný návod k použití. Strčila si je do kapsy od bundy a zakřičela:

„Našla jsem je! Můžeme jít!“

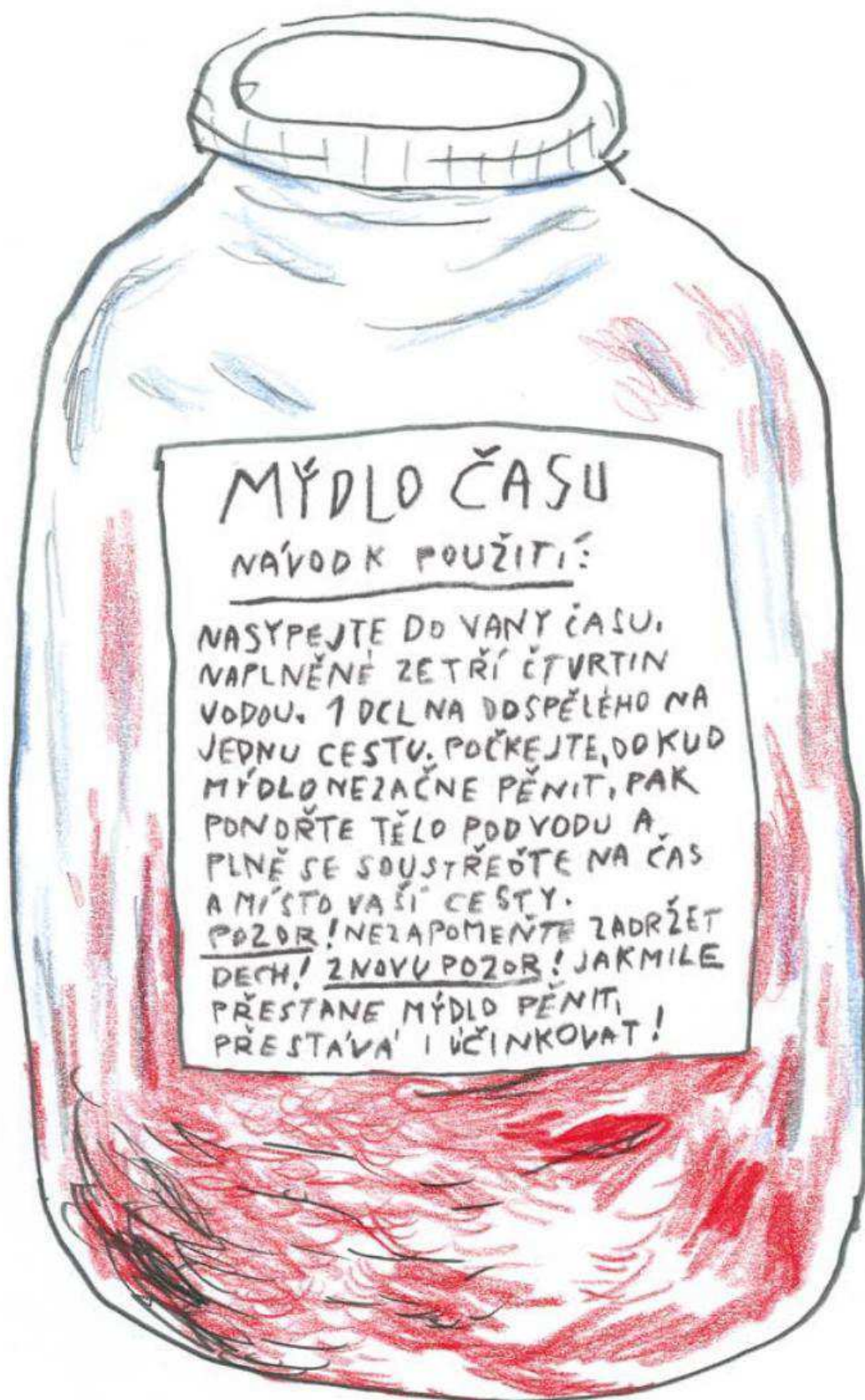
Otočila se a spatřila Bulíka, jak stojí na pracovním stole a celou ruku má ponořenou do jedné zavařovačky.

„Co to tam vyvádíš?“

„No co asi, nabírám trochu prdonautího prášku.“

„Bulíku, tahle látka je životu nebezpečná a zcela nezákonná!“

„Tak mě zažaluj! A vůbec, trocha prdění není na škodu.“

MÝDLO ČASU

NAVOD K POUŽITÍ:

NASYPEJTE DO VANY ČASU,
NAPLNĚNÉ ZETŘÍ ČTVRTIN
VODOU. 1 DCL NA DOSPĚLÉHO NA
JEDNU CESTU. POČKEJTE, DOKUD
MÝDLO NEZAČNE PĚNIT, PAK
PONORTE TĚLO POD VODU A
PLNĚ SE SOUSTŘEĚTE NA ČAS
A MÍSTO VAŠÍ CESTY.
POZOR! NEZAPOMENĚTE ZADRŽET
DECH! ZNOVU POZOR! JAKMILE
PŘESTANE MÝDLO PĚNIT,
PŘESTÁVA I UČINKOVAT!

„Trocha prdění? Když jsi naposled snědl lžičku tohoto prášku, prdnu sis tak, že tě to málem vystřelilo do vesmíru.“

„Bud' tak hodná a přehánění přenechej mé maličkosti.“ Bulík nasypal hrst světle modrého prdonautího prášku do malého sáčku, který zauzloval a strčil do kapsy od bundy. „Vyletěl jsem ani ne padesát metrů, což není zas tak vysoko, když to srovnáš třeba... no třeba s Eiffelovkou. Ty seš holka a ty nemají pro prdění ty správné vlohy. Můžete být rády, když ze sebe vytlačíte myši pšouknutí.“ Bulík ze sebe vypustil středně hlasitý prd.

„Slyšelas? Teď je řada na tobě.“

„Pche,“ obořila se na něj Líza. „Taky si dovedu prdnout, ale jen v nejnútnejších případech.“

„Moje drahá slečno Pšoukavá,“ oslovil ji Bulík, utáhl těsně víčko na zavařovačce a seskočil na zem. „Tímto sázím tunu karamelových bonbonů na to, že si NIKDY neprdneš tak nahlas, aby to lidské ucho vůbec postřehlo. Bude lépe, když přenecháš pořádné prdění nám klukům.“

„Však počkej a uvidíš.“

„Chtělas snad říct počkej a uslyšíš, ne?“ dobíral si ji Bulík a přiložil ruku k uchu. „Neslyším... *ani prd!*“

Zhasli světlo, zavřeli za sebou dveře, strčili klíč zpátky pod rohožku, na konci zahrady se zastavili pod hrušní a pohlédli na měsíc.

„Takže my fakt pojedeme do Paříže. Sami.“

„Sami, ale spolu,“ opravil ji Bulík. „A není to zas tak daleko.“

„Je to dál než do Sarpsborgu,“ řekla Líza.

„Jenom o kousíček,“ uklidňoval ji Bulík.

„Musím se zeptat táty a mámy, jestli mi to dovolí.“

„Tak na to zapomeň,“ vyhrkl Bulík. „To víš, že nedovolí. Řeknou ti něco na ten způsob, že bude lepší zavolat na policii v Paříži. No a oba víme, co se pak stane.“

„Oba?“ zeptala se Líza trochu nejistě. „Co se stane?“

„Nic. Všichni dospělí se vynálezům doktora Proktora tak akorát vysmějí. Už to slyším: mýdlo času? Větší pitomost jsme ještě neslyšeli! Proto poslal profesor ten pohled nám. Věděl, že nikdo jiný mu neuvěří, chápeš?“

„Možná,“ utrousila Líza opatrně. „Ale... ale seš si tak úplně jistý, že my mu věříme? Je sice milý a tak, ale vlastně docela šílený.“

„No to si piš, že jsem si jistý. A Proktor není docela šílený, ale naprosto šáhlý šílenec.“

„No právě. Tak jak si můžeš být tak jistý?“

„Jednoduše, má drahá Lízo. Doktor je náš kamarád. A kamarádi si důvěřují.“

Líza zírala dlouze na měsíc a přikyvovala.

„To je... to je to nejpravdivější, co jsi v poslední době řekl. Co teda uděláme?“

„Zítra je pátek, že jo. Půjdeš teď pěkně domů a řekneš, že tě k sobě na víkend pozvala ta tvoje kamarádka ze Sarpsborgu, že za ní pojeděš po škole vlakem a že tě má vyzvednout na nádraží.“

„To by mohlo projít,“ zamyslela se Líza a kousla se do rtů. „A co ty?“

„Já řeknu máti, že jedeme s orchestrem na víkend do Arviky.“

„S orchestrem? Jakože tak najednou?“

Bulík pokrčil rameny. „Máti nehne ani brvou. Jí jsou tyhle věci ukradené. Nejspíš bude jenom ráda, že se mě na pár dní zbaví. Zítra si sbalíš věci do školní brašny, ne moc, jen maličkosti začínající na písmeno P. Pas, peněženka, pyžamo a podobně. Pak půjdeme do školy a budeme dělat jako že nic, jasné? Po škole ale zamíříme do centra, do toho hodinářství...“

„U Dlouhého kabátu,“ doplnila ho Líza.

„Přesně. Prodáme tu známku, svezeme se autobusem na letiště, koupíme letenky na první spoj do Paříže, necháme se odbavit a šup, a už jsme tam.“

Líza se snažila nějak vstřebat Bulíkova slova a zároveň se kousala do spodního rtu. Šup sem, šup tam, běželo jí hlavou. Bulík měl tu vlastnost, že když mluvil o nějakých složitých věcech, zdálo se všechno být vždycky hrozně jednoduché.

„Tak co ty na to?“ zeptal se jí Bulík.

Líza se podívala na zavařovačku. Jahodově červený prášek se krásně a tajemně třpytil v měsíčním svitu. Zmizet v čase? Mýdlo času? Vana času? Ne, to je na ni příliš.

„Stejně bude asi nejlepší, když ukážeme ten pohled tátovi,“ řekla váhavě.

„Nejlepší? Kdyby to bylo nejlepší, navrhl by to ve vzkazu sám Proktor.“

„Já vím, ale buď trochu realista, Bulíku. Podívej se na nás! Co vidíš? Dvě děti.“

Bulík smutně vzdychl. Pak položil ruku na Lízino rameno, dlouze a vážně na ni pohlédl, zhluboka se

nadechl a prohlásil slavnostním hlasem: „Poslyš, Lízo. My jsme tým. A je nám úplně jedno, že nás všichni ostatní mají za ubohá béčka. My totiž víme něco, co oni nevědí.“

Bulík byl teď tak pohnutý, že se mu nepatrně začínaly trást hlasivky: „Víme, drahá Lízo... my víme... my... ehm, kde jsem to skončil?“

„Víme,“ chopila se slova Líza, „že když si přátelé slíbí, že si nikdy nepřestanou pomáhat, je jedna plus jedna plus jedna mnohem více než tři.“

„Přesně! Takže co ty na to? Jdeš do toho, nebo ne?“

Líza se dlouze zadívala na Bulíka. Načež řekla jediné slovo:

„Paraple.“

„Paraple?“ zopakoval nechápavě Bulík.

„Vezmu si s sebou paraple. Říkals přece věci na P, a co jsem tak slyšela, v Paříži prý na podzim hrozně prší.“

Bulík dvakrát mrkl. A pak mu to konečně doklaplo.

„Jupí!“ jásal a skákal na místě jako pominutý. „Jedeme do Paříže. Šampaňské! Šneci! Šamzelizé! Šantán a kankánové tanečnice!“

Bulík dál vyjmenovával všechny věci na písmeno Š spojené s Paříží, dokud Líza neřekla dost, protože už bylo načase jít spát.

Když Líza popřála dobrou noc rodičům a tatínek zavřel dveře jejího pokojíku, seděla jako obvykle v posteli a koukala naproti přes Dělovou ulici na žlutý domek s šedou roletou ve druhém poschodí. Věděla, že se tam za chvíli rozsvítí lampička, která namíří světlo na roletu,

a pak se Bulík pustí do večerního stínového divadla, jehož jediným divákem bude ona. Malinké prstíky vrhaly na roletu stíny podobající se kankánovým tanečnicím, které v řadě vedle sebe vykopávaly nohama. A jak tak Líza pozorovala ty stíny, myslela přitom na vyprávění doktora Proktora o záhadném zmizení Juliety, které se událo před mnoha a mnoha lety. Ten podivuhodný příběh zněl asi takto:

Julietta a doktor Proktor se potkali v Paříži a hned se do sebe zamilovali. Jedné noci, když už spolu chodili několik týdnů, zaklepalá Julieta na jeho dveře v penzionu a bez okolků se ho zeptala, jestli si ji nechce vzít. To se ví, že byl doktor Proktor strašně rád. Byl ovšem taky zmatený, když ho Julieta prosila, aby bez meškání ještě téže noci nasedli na motocykl a vyrazili do Říma v Itálii, kde by se nechali co nejrychleji oddat. Julieta nechtěla vysvětlit, proč má tak naspěch, takže si doktor Proktor bez dalšího vyptávání sbalil svůj jediný oblek a nastartoval motocykl. Měl totiž tušení, co za tím vším stojí. Julietin otec byl baron. A přestože časy, kdy rodina barona Margarína byla bohatá, dávno pominuly, měl baron za to, že nějaký nepřilíš úspěšný vynálezce z Norska není pro baronku Julietu dost dobrý. Ta teď ale projížděla s doktorem Proktorem noční Francií, aby se za něj provdala. Zrovna natankovali benzín v jedné vesnici u hranic s Itálií a dorazili k mostu. A právě tam se to stalo. Co přesně, to Proktor vlastně nikdy nezjistil. Zatmělo se mu před očima, a když se opět probрал, ležel na asfaltové silnici a bolel ho krk. Nad ním

se skláněla usazená Julieta a za ní přijížděla černá limuzína. Julieta řekla, že to je auto jejího otce barona a že si s ním musí promluvit o samotě. Poprosila Proktora, aby přešel na druhou stranu hranice a počkal tam na ni. Proktor byl ještě celý otřesený a napůl v mrákotách, takže ji bez námitek poslechl. Když ale na druhém konci mostu obrátil motocykl, všiml si, že Julieta nastoupila do limuzíny, která pak vycouvala z mostu a rozjela se stejným směrem, odkud přijela. To bylo naposledy, co doktor Proktor Julietu spatřil.

Líza při tom pomyšlení vzdychla. Nicméně profesorův milostný příběh z dob mládí pokračuje stejně smutně, jako začal.

Po třech dnech čekání na druhé straně hranic zavolal Proktor z jedné kavárny Julietě domů. Telefon zvedl

sám baron, který mu sdělil, že Julieta přišla k rozumu a uvědomila si, že sňatek s Proktorem by byl naprosto nepřijatelný. A že prý se omlouvá a celá ta událost je pro ni tak trapná, že si raději nepřeje s Proktorem hovořit — a už vůbec ne se s ním vidět. Prý to tak bude nejlepší.

Zoufalý a vyčerpaný doktor Proktor se vrátil na svém motocyklu zpátky do Paříže. Jenže když konečně vešel do recepce v penzionu, čekal tam na něj policista. Předložil Proktorovi dopis a požádal ho, aby si jej neprodleně přečetl. Stálo v něm, že doktor Proktor byl vyhoštěn z univerzity i z Francie pro podezření z terorismu a výroby zbraní hromadného ničení. Podezření se zakládalo na pokusu v univerzitní chemické laboratoři, kdy student Proktor spolu s dalším norským studentem málem vyhodili celou univerzitu do povětří.

Proktor se marně pokoušel vysvětlit policistovi, že to byl jen jeden z těch náhodných výbuchů, ke kterým prostě dochází, když se člověk snaží vynaleznout cestovní prášek do stroje času, kterým se v té době zabývali. Že prý šlo jen o malililinkatou ránu jak z děla. Nic naplat, policista doprovodil Proktora do jeho pokoje a poručil mu sbalit si věci do kufru. Proktor si byl jistý, že za tím vším stojí baron Margarín, ale neměl na vybranou.

Takže jednoho pozdního večera před mnoha lety dorazil do Osla mladý muž se zlomeným srdcem a nastěhoval se rovnou do křivého domu v ústraní, až na samém konci Dělové ulice. Hlavně proto, že bydlení bylo levné, nemělo zavedený telefon a nehrozily tam žádné návštěvy. Dokonalé místo pro někoho, kdo se chtěl

zabývat jen vynalézáním věcí a nepromluvit už s nikým ani slovo.

Líza se ze svého červeného domku dívala na profesorův modrý domek a napadlo ji, jestli to všechno nakonec není její chyba. No nebyla to přece ona, kdo trval na tom, aby doktor Proktor vyrazil zpátky do Paříže a našel Julietu Margarínovou? Jistěže byla. To kvůli ní byl teď v maléru, ať už byl ten malér jakýkoliv.

Na druhé straně ulice ukončily stíny Bulíkových prstů svůj tanec a uklonily se. Potom svým obvyklým signálem popřály dobrou noc, – pár králičích uší zamávalo nahoru a dolů a světlo zhaslo.

Líza si povzdechla.

Moc toho té noci nenaspala. Všechno jí před očima nabývalo větších rozměrů, temná sklepení, chlupatí peruánští pavouci, velkoměsta a všechny nástrahy, které na ně zcela jistě čekají.

Mezitím byl naproti přes ulici Bulík ponořen do nejhlubšího a nejsladšího spánku, jaký kdy zažil. Zdálo se mu o létání na vzdušných sloupech z prdů, o luštění tajných šifer, o záchraně geniálních profesorů a o všem, co se jim na jejich cestě zcela jistě — nebo aspoň skoro jistě — podaří. Ze všeho nejvíc ale snil o tom, jak by si zatančil kankán na pódiu ve vyhlášeném kabaretu Červený mlýn v Paříži, kde by nadšení diváci a všechny tanečnice tleskali do taktu a nahlas vykřikovali: „Bu-lík! Bu-lík!“

Bulík se ve vaně přetočil a stoupl si. Zůstal stát úplně nahý, zatímco mu po těle sjížděla pěna. Podlaha se najednou přestala houpat. Řada kankánových tanečnic v rudých oblečcích dotančila. Místo toho zíraly na Bulíka přinejmenším stejně tak vyjeveně jako on na ně.

„Kde se tu vzal?“ slyšel špitnout jednu z nich.

„A jak se sem dostala ta vana?“ zašeptala zase jiná.

„A co to má na nose?“ vyjekla třetí.

„Přijde mi docela roztomilý,“ chichotala se čtvrtá.

ZTŘEŠTĚNÁ FILMOVÁ KOUPEL

MAIPO FILM PRESENTS DOCTOR PROKTOR BUBBLE IN THE BATHTUB IN CO-PRODUCTION WITH SENATOR FILM KÖLN TRADEWIND PICTURES
EILIF HELLUM NORAKER EMILY GLAISTER GARD B. EIDSVOLD HELEN VIKSTVED KRISTIN ERUE ATLE ANTONSEN STEIN JOHAN GRIEG HALVØRSEN ERLEND KLARHOLM NILSEN NILS JØRGEN KVALSTAD EILI HARBØE ARTHUR BERNING ANKE ENGELKE
CO-PRODUCED BY SONJA EWERS ULF ISRAEL THOMAS SPRINGER HELMUT G. WEBER IN PRODUCTION KARE STØREMYR PRODUCTION DESIGNER KARL JÜLJUSSON COSTUME DESIGNER TINA HAAGENSEN KJELL NORDSTRØM DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY TROND TØNDER
EDITED BY CHRISTOFFER HEIE VISUAL EFFECTS THILD EVERS SOUND DESIGNER TORMOD RINGNES COMPOSER GINGE SCREENPLAYER JOHAN BOGAELUS BASED ON THE BOOK DOKTOR PROKTORS TIDSBADEKAR BY JO NESBØ PRODUCED BY CORNELIA BOYSEN SYNOPSIS HÅRSDAL DIRECTOR OF ARTS ARILD FRÖHLICH

FILM EUROPE
MEDIA COMPANY

